

8.1.

PERJANTAISARJA 7

Musiikkitalo klo 19.00

Hannu Lintu, kapellimestari

Leila Josefowicz, viulu

John Adams: Short ride in a fast machine 6 min

John Adams: Scheherazade.2, draamallinen sinfonia 50 min
viululle ja orkesterille, ensi kertaa Suomessa

I Tale of the Wise Young Woman – Pursuit by the True Believers
II Long Desire (Love Scene)
III Scheherazade and the Men with Beards
IV Escape, Flight, Sanctuary

VÄLIAIKA 20 min

Dmitri Šostakovitš: Sinfonia nro 5 d-molli op.47 45 min

I Moderato
II Allegretto
III Largo
IV Allegro non troppo

Väliaika noin klo 20.10. Konsertti päättyy noin klo 21.25.

Suora lähetys Yle Teemalla, Yle radio 1:ssä ja verkossa yle.fi/rso.

”PARHAASSA MUSIIKISSA ON SISÄÄNRAKENNETTUA VOIMAA”

John Adamsin Short Ride in a Fast Machine kuuluu minimalistiseen vaiheeseen, joka on vahvasti 80-luvun ilmiö. Miten se on kestänyt aikaa?

En ole itse varsinaisesti minimalismin ystävä, ja Adamsin musiikin olen oikeastaan löytänyt vasta sen jälkeen, kun hän on siitä osittain luopunut. Minimalismin ongelma on nimittäin se että musiikki ei anna esittäjälle perinteistä tulkitsijan roolia ja kapellimestarikin huomaa olevansa usein pelkkä liikennepoliisi. *Short Ride in a Fast Machine* on ennen kaikkea kiinnostava älyllinen harjoitus. Kun näin ensi kertaa partituurin, hämmästyin siitä monimutkaisesta tavasta miten teos oli kirjoitettu: kuulokuva kun on hyvin yksinkertainen.

Teos ei ehkä tarjoa mahdollisuuksia suuriin tulkinnallisiin sfääreihin, mutta materiaalin muuntumisessa on jotakin hyvin kiinnostavaa. Esittäjien on keskityttävä rytmikkaan hyvin tarkasti, muutoin koko koneisto sakkaa ja törmää seinään.

Adamsin viulukonserttoa ja Šostakovitšin viidettä sinfoniaa yhdistää vainon ja väkivallan teema. Ohjelma on tietysti suun-

niteltu kauan sitten, mutta sitä on vaikea olla tulkitsematta kommentiksi viimeaikaisiin järkyttäviin tapahtumiin.

Joka sesonkiin päätyy yksi tai kaksi sellaista ohjelmaa, jotka osoittautuvatkin yllättävästi ajankohtaisiksi. Olen esimerkiksi aivan sattumalta ohjelmoinut Straussin *Metamorfoosit* juuri sille päivälle jolloin Yhdysvaltain johtama liittouma hyökkäsi Irakiin. Sinfoniakonserttien lähtökohtana ei välttämättä ole kommentoida ajankohtaisia tapahtumia, mutta jos niin käy, ohjelmistosuunnittelu on täyttänyt tehtävänsä parhaalla mahdollisella tavalla. Juuri nyt sekä Venäjä että islamilainen maailma ovat pyörremyrskyn kourissa joten konsertin molempien suurteosten sanoma on mitä ajankohdaisinta.

Tosin konsertin mahdollisesti aiheuttama mielenliikahdus ei välttämättä meidän monimuotoisessa maailmassamme ja häiriötekijöitä täynnä olevassa ympäristössämme vaikuta pitkään. Mutta eihän Šostakovitšin musiikkiin aiheuttanut vallankumouksia. Viidennen sinfonian esitykset olivat silti Neuvosto-Venäjällä omalla tavallaan tärkeitä, ehkä ne antoivat ihmisille voimia jaksaa eteenpäin.

Vaikka maailma on Šostakovitšin viidennen sinfonian ajoista muuttunut, se tuntuu kuitenkin kantavan mukanaan aivan

erityistä auraa. Onko se todellista vai kuvitelmaa?

On vaikea sanoa, johtuuko tämä siitä, että me tiedämme tarinan teoksen ympärillä, vai vaikuttaisiko se muutenkin. Viidennen sinfonian finaalin lopussa on vahvasti seremoniallinen henki, ja voin hyvin kuvitella miten kantaesityksen tyrmistynyt yleisö on sitä kuunnellesaan noussut seisomaan kuin transsissa. Musiikin musertava voima ei ehkä olisi yhtään pienempi, vaikka emme tätä taustaa tuntisikaan, sillä parhaassa musiikissa on aina sisäänrakennettua voimaa.

Kantaesitystä seuraaviin esityksiin liittyy hauska tarina. Kun Moskovassa kuultiin teoksen Leningradissa aiheuttamasta yleisöhysteriasta, puolue lähetti seuraaviin esityksiin kaksi asiamiestä. Haeidän nimensäkin ovat säilyneet: kyseessä olivat toverit Surin ja Jarustovski. He tarkkailivat ilta illan jälkeen liikuttuvaa yleisöä ja epäilivät, että kuulijat oli tarkaan valittu säveltäjän toivoman efektin saavuttamiseksi. Järjestettiin koe-esitys johon kutsuttiin ainoastaan vannoutuneita bolshevikkeja mutta tulos oli aivan sama: hekin menivät täysin pois tolaltaan. Toverit matkustivat lannistuneina kotiin.

Miksi John Adams nimittää teostaan Scheherazade 2 nimenomaan sinfoniaksi viululle ja orkesterille eikä konsertoksi?

Tämä johtunee ennen kaikkea mittasuhteista. Harvoinhan konsertto on näin laaja. Jos Brahms olisi nimittänyt pianokonserttojaan sinfonioiksi pianolle ja orkesterille, olisin kyllä ostanut

senkin: sinfonisuuteen liittyy myös kesko. Adamsin antama määrittely korostaa sitä, että orkesterin rooli teoksessa on valtava, paljon laajempi kuin perinteinen konserttosäestys. Ehkä kysymys on myös eräänlaisesta vastavedosta Rimski-Korsakovin *Scheherazadelle*: siinäkin viulun tehtävänä on olla kertoja.

Millä tavoin teos kommentoi nykypäivän maailmaa?

Amerikkalainen ehkä pohtii islamilaisuuden ongelmia vähän eri lähtökohdista kuin eurooppalainen. Toki meilläkin tiedostetaan, että nimenomaan naisen asema on ongelmista suurimpia ja ajankohtaisimpia.

Konserton solisti Leila Josefowicz lähetti viikko sitten sähköpostin joka sisälsi musiikillisten ohjeiden lisäksi linkin New York Timesin juttuun afganistanilaisen Farkhunda Malikzadan murhasta: väkijoukko kidutti ja tappoi poliisien silmien alla 27-vuotiaan opiskelijanaisen koraanin häpäisemisestä. Pudottivat katolta ja talloivat kuoliaaksi. Sosiaalinen media on täynnä videoita joita läsnäolijat kuvasivat kännyköillään. Tosiasiassa nainen oli syytön. Ketään ei ole rangaistu.

Haastattelu Lotta Emanuelsson

JOHN ADAMS (S. 1947): SHORT RIDE IN A FAST MACHINE

Joskus 1970-luvulla minimalismissa tun-
tui olevan kyse rajoitetuista keinois-
ta, joita yhdistettiin rajattomiin aiheis-
siin. Tyylikategoriana ”minimalismi” on
jo pitkään ollut liian rajoittunut kuva-
maan marginaalista valtavirtaan yleisty-
neitä ilmaisukeinoja sekä erilaiseksi kas-
vanutta säveltäjäjoukkoa.

Tästä joukosta erityisesti John Adams
on kasvanut vaihtoehto- tai vastakult-
tuurin edustajasta postmodernin mu-
siikin vallitsevaksi profeetaksi ja suur-
ten taiteellisten manifestien julistajaksi.
Adams on nykyisin USA:n eniten esitet-
ty elävä taidesäveltäjä, norminlausuja ja
suunnannäyttävä, halusi tai ei.

Short Ride in Fast Machine (”Lyhyt
matka nopeassa koneessa” 1986) edus-
taa Adamsin läpimurtovaihetta, jos-

sa minimalistisesti sykkivät rytmit ja
nousukauden optimistinen energia
hallitsevat musiikkia. Teos valmistui
Massachusettsin Great Woods -festivaal-
eille ja muodostaa toisen osan kolmelle
suurelle orkesterille sävelletystä ”fanfaa-
rista”.

Adamsin oman kuvauksen mukaan
houreisesti (delirando) kasvavien moot-
torirytmien scherzo on ”kuin istuisi no-
peassa urheiluautoissa ja alkaisi katua,
että koskaan astui kyytiin” (erään pu-
helinoperaattorin tv-mainos voi tulla
mieleen). Konserttisalissa turvallisesti
istuvaa kuulijaa synkkopeilla höyrytetty
virtuoosinen ratakierros tuskin kadut-
taa.

Antti Häyrynen

JOHN ADAMS (S. 1947): SCHEHERAZADE.2, DRAMAATTINEN SINFONIA VIULULLE JA ORKESTERILLE

”Shaahi Shereriar määräsi visiirinsä
hankkimaan hänelle nuoren neidon joka
ainoaksi päiväksi. Illalla hän otti hänet
vaimokseen ja aamulla hän määräsi vai-
monsa surmattavaksi. Näin kului kolme
vuotta ja valtakunnassa vallitsi suuri itku
ja valitus.”

Suurvisiirin tytär Sheherazade katkaisi
teloitusten ketjun viihdyttämällä shaa-
hia tuhannen ja yhden yön ajan tarinoil-

la, joista Nikolai Rimski-Korsakov sävelsi
1888 neliosaisen ohjelmallisen sinfonian
Sheherazade viulusoololle ja orkeste-
rille. Rimskin teoksessa orientaalinen
eksotiikka, naisen ja miehen sekä ais-
tillisuuden ja julmuuden vastakkaisuus
viritetään romanttiseksi speaktaakkeliksi.

John Adamsin vuonna 2015 valmistunut
Scheherazade.2 on samojen teemojen
päivitys karuun nykytodellisuuteen.

Adams ei ole kaihtanut poliittisesti tulenarkoja aiheita. Nixon Kiinassa (1987) paljasti suurvaltasuhteiden oopperamaisen irvokkuuden, terrorismia käsitellyt Klinghofferin kuolema (1991) johti syytöksiin palestiinalaisten puolustamisesta ja Doctor Atomic (2005) käsitteli maailmanlopun mahdollisuutta pomminrakentajien näkökulmasta. Scheherazade.2 on viulisti Leila Josefowitzille omistettu draamallinen sinfonia viululle ja orkesterille. Adamsille Josefowitz edustaa ”nykyajan Sheherazadea”, joka voimaannuttaa kuulijat energiallaan ja perään antamattomuudellaan.

Adams kertoo teoksen synnystä: ”Sain herätteen teoksen säveltämiseen vierailtuani Pariisissa Institut de Monde Arabin näyttelyssä, jossa esiteltiin Tuhannen ja yhden taruihin liittyvää historiaa. Näissä tarinoissa toistunut mielivaltainen julkisuus naisia kohtaan sai minut ajattelemaan monia nykyisiä uutiskuvia, joissa näemme päivittäin naisia alistettavan ja pahoinpideltävän. Vanhoissa saduissa Sheherazade onnistuu säilyttämään henkensä loputtomalla kekseliäisyydellään. Mielestäni ei ole mitään juhlistavaa siinä, että nainen säilyy elossa vain, koska hän pystyy nokkeluudellaan viihdyttämään murhanhimoista ja kieroutunutta miestä.

Pohtiessani kuka Sheherazade voisi olla meidän ajanamme mieleeni palautui kuvia henkensä puolesta taisteleista naisista, kuten Tahrir-aukion sotilaiden pahoinpitelemä ja nöyryyttämä nainen sinisissä rintaliiveissä. Tai irantilainen opiskelija, Nedha Agha-Soltan, joka ammuttiin rauhanomaisessa mielenosoituksessa Teheranissa. Tai naiset,

joita uskonnolliset fanaatikot pahoinpitelevät ja teloittavat monissa maissa – Intiassa, Pakistanissa, Afganistanissa, missä vain. Nämä nykyajan kuvat eivät rajoitu Lähi-Itään. Me näemme esimerkkejä – ei ehkä yhtä räikeitä, mutta joka tapauksessa järkyttäviä – niistä kaikkialla maailmassa.”

Kuten Rimskillä myös Adamsilla sooloviulu on Sheherazaden symboli, mutta alusta – Tale of the Wise Young Woman (Nuoren viisaan naisen tarina) – pitäen myös kertomusten päähenkilö. Cimbalomien räminä vie kuulijaa itään, jossa sooloviulu taistelee intohimoisesti elintilastaan suuren orkesterin piirityksessä. Viulun itsenäinen rooli pro- vosoii orkesterin matalasta rekisteristä ja lyömäsoittimista sikiäviä ”tosiusko- vaisia” takaa-ajajia (Pursuit by the True Believers).

Hidas osa avautuu rauhattoman alun jälkeen suureen kaipaukseen (A Long Desire), jossa orkesterin jouset ja cimbalom petaavat tunnelman sooloviulun laululle. Viulucantilena leimahtaa liekkeihin, joista se hiipuu osan lopulla upottavaan hiljaisuuteen. Adams luonnehtii osaa rakkauskohtaukseksi, ”kenties toisen naisen kanssa?”.

Kolmas osa, ”Sheherazade ja parrakkaat miehet”, asettaa vastakkain orkesterin kiukkuiset rytmit ja purkaukset tyynen sooloviulun kanssa. Säveltäjä kuvaa osaa oikeudenkäynniksi, jossa uskonnolliset fundamentalistit sinkoavat syytteitä Sheherazadea vastaan. Viulun vaihtelevat argumentit kaikuivat kuuroille korville ja lopussa soolo vaimenee en- teileviin ponticello-ääniin.

Päätösosa (Escape, Flight, Sanctuary) käynnistyy orkesterin uhkaavassa aalto-

liikkeessä, josta sooloviulu ampaisee virtuoosiselle karkumatkalle. Toivoa herää sibeliaanisisä modulaatioissa, jonka jälkeen viulusoolo kohoaa – kuten Rimskin teoksessa – hiljaa ja seestyneenä kohti korkeuksia. Päätös edustaa Adamsin

mukaan turvapaikkaa, ”joka on varmaan kaikkien miesten ahdistamien naisten arkkityyppinen unelma”.

Antti Häyrynen

DMITRI ŠOSTAKOVITŠ (1906–1975): SINFONIA NRO 5 D-MOLLI OP. 47

Dmitri Šostakovitš joutui kovan paikan eteen luettuaan vuonna 1936 Pravdasta arvostelun oopperastaan Mtsenskin kihlakunnan Lady Macbeth. Ooppera oli pitkään ollut menestys, mutta kaksi päivää sen jälkeen kun Stalin oli nähnyt teoksen ääni virallisessa kelossa muuttui. ”Kakofoniaa musiikin sijaan” julisti nimetön kritiikki pääargumentteinaan riitasointuisuus, primitiivisyys, karkeus ja vasemmistoradikaalinen sekavuus.

Šostakovitšin harjoiteltavana ollut neljäs sinfonia jäi liki kolmeksi kymmeneksi vuodeksi odottamaan vuoroaan. Sen tilalle Šostakovitš sävelsi vuonna 1937 ”neuvostotaiteilijan luovaksi ja käytännölliseksi vastaukseksi oikeutettuun kritiikkiin” luonnehtimansa viidennen sinfoniansa op. 47. Se palautti Šostakovitšin maineen ensin taiteilijayhteisössä ja sitten puoluekoneistossa varmistaen hänen asemansa maan johtavana säveltäjänä. Teos sai myönteisen vastaanoton myös länsimaiden konservatiiviseksi muuttuneessa kulttuuri-ilmastossa.

Stalinin puhdistusten keskellä Šostakovitšilla oli saamansa kritiikin jälkeen syytä pelätä henkensäkin puolesta, vaikka säveltäjä ei likvidoitavien listoille

päätynytkään. Viides sinfonia reagoi ulkoiseen paineeseen, mutta muutos neljännen sinfonian Mahler-vaikutteista ei ollut niin jyrkkä kuin on joskus ajateltu. Myös viidennessä sinfoniassa banaali kohtaa ylevän ja ulkoinen brutaalius sisäisen haavoittuvuuden.

Säveltäjän viralliset kommentit uudesta sinfoniasta yhdistivät klassistisen sinfonianäkemyksen ja ns. sosialistisen realismin periaatteet: ”Sinfoniani teema on ihmisen kehitys. Näin ihminen kaikkine kokemuksineen on keskipisteenä teokselle, jonka muoto on lyrinen alusta loppuun. Finaalissa aikaisempien osien traagisesti latautuneet impulssit ratkaistaan optimistisesti ja elämänmyönteisesti.”

Sosialistisen realismin periaatteita ei Neuvostoliitossa koskaan virallisesti määritelty. Ylevät aiheet, onnelliset loput ja ymmärrettävä sävelkieli olivat olleet myös kansallisromanttisen sinfonian määreitä, jotka tässä yhteydessä saivat vain punaisen verhoilun. Šostakovitš haikautui viidennessä sinfoniassaan tietoisesti Tšaikovskilta periytyvään ”lyyriseen muotoon” sekä Beethovenin ”Kohtalo”-sinfonian vaikeuksista voittoon kohoaa-

vaan draamaan. ”Realistinen” näkökulma mahdollisti karun ja kolhivan kuvan todellisuudesta, jonka aikalaiset viidenestä sinfoniasta tunnistivat.

1980-luvulta lähtien Šostakovitšin viides sinfonia on mielletty yhä enemmän kätketyn oppositiohengen ilmaukseksi. Teoksen ensiosan runnovan huipennuksen, scherzon ronskin groteskiuden ja hitaan osan vereslihaisen tragedian jälkeen päätösoosan voitonmarssi ei ole ollut kaikkien mielestä uskottava. Monessa mielessä on kyseessä Šostakovitšin klassisin sinfonia, jonka kriittiset elementit on mallinnettu mahdollisimman yleispätevään muotoon.

Heti sinfonian alussa (Moderato) vilahtavat konfliktin ainekset, mutta sinfoninen kehittäminen lähtee liikkeelle slaavilaiseen melankoliaan, voipuneeseen ja alistuneeseenkin tunteeseen virittyneenä. Prosessi kuumenee uudelleen ja kärjistyy julmaan marssiin, joka vaskeiden pauhussa yltyy kiehuvaan raivoon. Pudotusta tyhjyyteen seuraa huilun ja käyrätorven kuulas duetto, jonka jälkeen osa päättyy mietiskelevään, ratkaisemattomaan koodaan.

Scherzon (Allegretto) karkea tanssipoljento ei tavoittele laatukuvaa riemuitsevista kansanjoukoista. Kont-rabassojen jyske luo pohjan koomisille käännteille, jotka runnovat pirullisina ja byrokraattisina, mutta joista ei löydy Mahlerin scherzoiden neuroottisuutta. Osan kontrapunkti on tehokasta karun soitinnuksen tehdessä teräviä viiltoja arkielämään.

Säästeliäs instrumentaatio tiivistää hitaan osan (Largo) sulkeutunutta surumielisyyttä. Sisäistynyt ote muistuttaa Tšaikovskin esimerkistä, mutta

pako yksityiseen sfääriin ei tuo rauhaa Šostakovitšillekaan. Sävelaiheet muistuttavat hieman aiemmin valmistunutta romanssia Uudelleensyntyä op. 46/1 Puškinin runoon, jonka viesti nerouden kuoriutumisesta esiin ajan kuonan alta ei tunnu tässä yhteydessä sattumalta.

Syvämietteen ajatus polveilee ilman tavanmukaista temaattista ohjausta purkautuakseen pianon ja lyömäsoittimien tehostamassa epätoivoisessa huipentumassa. Osan loppu yrittää toipua iskusta, mutta valoa alkaa häämöttää vasta celestan viimeisissä sävelissä.

Finaali (Allegro non troppo) käynnistyy ryskeellä, joka tuntuu karkottavan ongelmat volyyymillä. Osan rakenne on rapsodinen ja impulsiivinen liike rauhoittuu jousitremoloitten säestämässä seesteisessä melodiassa. Aivan loppu-tahdeilla alun aggressiivinen voima saadaan taltutettua jyrkäksi voitontahdoksi.

Näissä lopputahdeissa teoksen vastakaiset tulkinnat ovat usein törmänneet. Esimerkiksi Mstislav Rostropovitšin mielestä hidas tempo alleviivaa finaalia viral-lisen voiton parodiana tai pakotettuna juhlintana, mutta myös päätöstahtien nopea tempo voi tuntua traagiselta. Politisoidulla estetiikalla musiikin päälle voi lyödä etiketin, mutta viime kädessä jokainen kuulija päättää itse, kuka finaaliissa voittaa kenet.

Antti Häyrynen

LEILA JOSEFOWICZ

Leila Josefowicz tunnetaan erityisesti nykymusiikin tulkkina. Josefowiczille ovat säveltäneet teoksia mm. John Adams, Colin Matthews, Luca Francesconi, Steven Mackey and Esa-Pekka Salonen, jonka viulukonserton levytyksestä (Deutsche Grammophon) RSO:n ja Salosen kanssa Josefowicz oli Grammy-ehdokkaana 2014.

Lähiaikoina Leila Josefowicz on esiintynyt mm. Chicagon, Baltimoren ja Melbournen sinfoniaorkesterien sekä Ranskan radion sinfoniaorkesterin, Zürichin Tonhalle-orkesterin ja Luzernin

sinfoniaorkesterin solistina sekä BBC Proms -festivaalilla. Kuluvalle kaudella hän soittaa mm. Lontoon ja Clevelandin sinfoniaorkesterien, Amsterdamin Concertgebouw-orkesterin, Tokion kaupungin sinfoniaorkesterin, Los Angelesin filharmonikkojen ja St. Louisin sinfoniaorkesterin kanssa. Soolokonsertteja Josefowicz pitää New Yorkissa, Berkeleyssä ja Denversissä.

Leila Josefowicz on julkaissut useita levytyksiä mm. Deutsche Grammophonille, Phillips / Universalille sekä Warner Classicsille.

Josefowiczille on myönnettiin arvostettu MacArthur Fellowship -palkinto 2008.

RADION SINFONIAORKESTERI

Radion sinfoniaorkesteri (RSO) on Yleisradion orkesteri, jonka tehtävänä on tuottaa ja edistää suomalaista musiikkikulttuuria. Orkesterin ylikapellimestari on Hannu Lintu, joka aloitti kautensa syksyllä 2013. RSO:n kunniakapellimestarit ovat Jukka-Pekka Saraste ja Sakari Oramo.

Radio-orkesteri perustettiin vuonna 1927 kymmenen muusikon voimin. Sinfoniaorkesterin mittoihin se kasvoi 1960-luvulla. RSO:n ylikapellimestareita ovat olleet Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste ja Sakari Oramo.

Suurten klassis-romanttisten mestariteosten ohella RSO:n ohjelmisto sisältää runsaasti nykymusiikkia ja or-

kesteri kantaesittää vuosittain useita Yleisradion tilausteoksia. RSO:n tehtäviin kuuluu myös koko suomalaisen orkesterimusiikin taltioiminen kantanauhoille Yleisradion arkistoon. Kaudella 2015–2016 orkesteri kantaesittää kuusi Yleisradion tilaamaa teosta. Lisäksi ohjelmassa on mm. Beethovenin ja Prokofjevin pianokonserttoja, Šchumannin ja Brahmsin sinfonioita sekä Mendelssohnin oratorio Elias. Vieraaksi saapuvat mm. pianistit Murray Perahia, Nelson Freire ja Andrés Schiff, kapellimestarit David Zinman, Tugan Sohijev ja Manfred Honeck sekä sopraano Karita Mattila ja mezzosopraano Anne Sofie von Otter.

RSO on levyttänyt mm. Ligetin, Eötvösin, Nielsenin, Hakolan, Lind-

bergin, Saariahon, Sallisen, Kaipaisen ja Kokkosen teoksia sekä Launiksen Aslak Hetta -oopperan ensilevytyksen. Orkesterin levytyksiä on palkittu mm. BBC Music Magazine -, Académie Charles Cros'n ja MIDEM Classical Award -palkinnoilla. Ligetin viulukonserton ja orkesteriteoksia sisältävä levy oli Gramophone-lehden Editor's Choice helmikuussa 2014.

RSO tekee säännöllisesti konserttikiertueita ympäri maailmaa. Kaudella 2015–2016 orkesteri esiintyy Hannu Linnun johdolla Japanissa sekä Itävallassa.

RSO:n kotikanava on Yle Radio 1, joka lähettää orkesterin kaikki konsertit yleensä suorina lähetyksinä niin Suomesta kuin ulkomailtakin. RSO:n verkkosivuilla (yle.fi/rso) voi konsertteja kuunnella sekä katsella korkealaatuisen livekuvan kautta. Konserteista suuri osa myös televisioidaan suorina lähetyksinä Yle Teemalla.